



ХРАБРИЯТЪ ОВЧАРЪ

Японска приказка

Въ една тъсна долина, обградена съ високи стени, където било винаги мрачно и страшно, живял магьосникът Роръ. Той живял въ една малка колиба, направена отъ камъни. Отъ него се плашели и бѣгали всички, защото бил наистина много страшенъ. Очитъ му свирепо блѣстѣли. Говорѣло се, че той можелъ да превърне всѣкиго на това, което пожелае — на птица, риба или друго животно.

Никой не знаелъ какъ се е настанилъ този магьосникъ въ колибата, но всички гледали да избѣгатъ отъ него.

Единъ младъ овчаръ на име Изаки, който пасѣл селското стадо, изгубилъ веднажъ едно агне и тръгналъ да го търси. Овчарътъ се покатерилъ на планината и следъ това се спусналъ къмъ мѣстото, дето живял магьосникътъ. По пътя си, на всѣка крачка той налиталъ на змии и гущери, но не имъ обръщалъ внимание.



Когато Изаки се приближилъ до колибата, магьосникътъ излѣзълъ отъ нея страшно разсърденъ.

— Какво търсишъ тука? — викналъ той още отъ далече.

— Кажи ми, знаешъ ли, къде се е изгубило моето агне? — запиталъ го Изаки.

Вълшебникътъ се засмѣл, изблещилъ очи и казалъ:

— Разкъса го черенъ вълкъ и още много жертви ще иска той отъ тебе. Черниятъ вълкъ е непобедимъ, чувашъ ли?...

— Ако е така — казалъ Изаки, азъ ще се справя съ него. Не жая живота си, защото желая да избавя и другитъ отъ това зло.

— Слушай, — казалъ магьосникътъ, — зло те чака! Повече не питай!...

— Азъ зная какво правя и не можешъ ме уплаши — отговорилъ Изаки и си тръгналъ за въ къщи.

Още сѣция денъ Изаки събралъ стадото, грижливо го затворилъ, облѣкълъ коженитъ си дрехи, грабналъ ножа си и отишълъ при страшния вълкъ. Изведенъжъ въ нощната тишина се разнесълъ

гласъ: „У-у-у!“ Трещало сърцето на Изаки, но той не се изплашилъ, а тръгналъ по направление къмъ гласа.

Наистина, това било черенъ вълкъ, голѣмъ, съ страшни огнени очи и червенъ изплезенъ езикъ.

— Разбойникъ! — извикалъ Изаки. Не се боя отъ тебе. Трѣбва да спася хората отъ тебъ, па макаръ и да загина. Изведнажъ черниятъ вълкъ му извикалъ съ човѣшки гласъ:

— Безумнико!... По-добре е да се споразумеемъ помежду си, за да живѣемъ и двамата хубаво. Съ твоето мѣжко сърдце ще победимъ цѣлия свѣтъ.

Но Изаки не послушалъ тѣзи лицемерни думи, а веднага натикалъ лѣвия си юмрукъ въ зиналата уста на вълка, а съ дѣсната рѣка му нанесълъ смъртоносенъ ударъ съ ножа си.

Въ сѣция моментъ изтрещѣлъ страшенъ грѣмъ и Изаки падналъ въ безсъзнание до трупа на черния вълкъ.

Едва въ зори, при изгрѣвъ слънце Изаки се свѣстилъ. Тогава той одрѣлъ черната кожа на убития звѣръ, премѣтналъ я на рамо и си тръгналъ за дома презъ долината на вълшебника. Искалъ да му покаже, че е убилъ черния вълкъ.

Но колко много се зачудилъ той, като видѣлъ, че всичко изведнажъ се е промѣнило въ страшната и мрачна долина. Сега тя била обиспана съ безброй красиви цвѣта и зелени ливади. Верѣдъ тѣхъ се издигали хубави къщи. Мъже, жени и деца благославяли Изаки.

— Да живѣе Изаки! — викали тѣ — да живѣе нашиятъ освободителъ отъ злия магьосникъ.

И тѣ го понесли на рѣще къмъ разкошенъ дворецъ. Въ градината на двореца го чакала чудно хубава девойка съ своята свита.

Изаки дълбоко се поклонилъ предъ момичето. То си подало рѣката и казало:

— Поздравлявамъ те храбрий и благородний Изаки, победителю на злия магьосникъ! Ти виждашъ какво си сторилъ като си победилъ черния вълкъ, подъ чиято кожа се криеше самиятъ магьосникъ. Той преди много години омагьоса цѣлото ни царство и съ своята сила ни превърна на змии и гущери, а къщитъ на пусти каменници. Отъ сега нататъкъ ти ще управлявашъ нашата земя и ще бѣдешъ мой мѣжъ!

— Да живѣе Изаки, нашиятъ спасителъ! — викалъ събралиятъ народъ и провъзгласилъ Изаки за свой царъ.

гърбомъ къмъ него. Но на учителя по география не минаваха лесно тия негови хитрини. Той се преструваше, че нищо не забелязва, а пъкъ съ крайчеца на окото следѣше какво прави Милчо.

— Милчо Петровъ! — извика учителътъ, като се обърна и се спрѣ ненадейно.

— Заповѣдайте, господинъ учителю! — се обади Милчо уплашенъ и скочи правъ като ужиленъ.

— Я излѣзъ и застани тукъ предъ всички!

Милчо излѣзе и застана правъ предъ черната дѣска.

— Сега внимавайте, деца!

— започна учителътъ. — Вие всички знаете, че вашиятъ другаръ Милчо Петровъ е едно твърде немирно и непослушно дете. Но вие не знаете какъвъ голѣмъ магесникъ е още той. Сега ще се увѣрите. Ето взимамъ това късче тебеширъ. Какво е това деца?

— Късче тебеширъ! Късче тебеширъ!

— Добре. Ето, гледайте добре сега. Милчо Петровъ, — обърна се той къмъ Милча. — Взemi това късче тебеширъ и го постави въ дѣсния си джебъ на палтото!

Милчо взе късчето тебеширъ и го постави въ джеба



СВ. ГЕОРГИ

Пролѣтни потоци бликатъ, райски птици чуруликатъ и срѣдъ меднитъ звѣнчета,

срѣдъ широкитъ полета Свети Гьорги се изправя и земята благославя:

„Пѣй ти, птиче гласовито, да узрѣ едро жито, да налѣятъ медъ пчелитъ,

едро грозде — по лозитъ, всички Богъ да споменуватъ, всички хора да добруватъ!“

Предъ селата се изправя и стопани благославя:

„Бѣли агнета въ кошари,

златно жито въвъ хамбари и да растнатъ съ пѣсенчица ваштѣ весели дечица!“

Свети Гьорги отминава Божа радость да раздава; дето мине изъ полята

грѣятъ стѣпкитъ му святи, надъ глава му птичка пѣе, слънце въ погледа му грѣе.

Славчо Красински



БОБЪРЪ

Бобърътъ е малко бозайно животно отъ рода на гризачитъ. Живѣе въ Северна Америка и Европа. По-рано се е срѣщалъ край много рѣки, а днесъ се намира само край р. Елба и р. Днепъръ.

Прѣститъ на заднитъ му крака сж свързани съ плавателна ципа. Много пакости на младитъ дръвчета, които прегризва ноше и ги пренася въ водата, където си строи малки къщички като баражи. Бобърътъ се лови за финната

му кожа, която се цени много, а сжщо така и за маслото, което



то вадятъ отъ него. Това масло се нарича касторово.



БЪДЕТЕ РАНОБУДНИ

Настѣпи пролѣтътъ. Идва лѣтото. Днитъ ставатъ по-дълги, а нощитъ по-къси. Времето за спане е по-малко и затова сутринъ съня, като чели е най-сладъкъ.

Но въпрѣки това, трѣбва да се става рано. Слънцето не трѣбва да сварва никого въ леглото.

Ранното ставане е много полезно за всички хора, особено за децата. Станете рано. Опънете гърдитъ си. Направете бързо сутринната си гимнастика. Наплискайте се съ студена вода, закусете и си

преговорете уроцитъ. Паметта е свежа и отъ едно прочитане се запомня всичко. Пъкъ и каквато друга работа започнете, сутринъ рано, ще имате време да я свършите. Народната поговорка казва „Рано пиле, рано пѣе“.

Хубава е пролѣтътъ и лѣтната утринъ. Трѣбва да се използваватъ, трѣбва да се става рано. Първитъ нѣколко дни е трудно, но после става навикъ.

„Който е ранобуденъ, той не гладува“, — казва друга народна поговорка.

ВЕЛИКИ ОТКРИВАТЕЛИ



Алфредъ Нобелъ

Роденъ е презъ 1833 год. въ Швеция, а починалъ презъ 1896 година. Алфредъ Нобелъ отъ малкъ е ималъ любовъ къмъ изобретенията. Следъ свършване на срѣдното си образование специализиралъ химия и съ голѣма преданность заработилъ съ реторти и епруветки.

Следъ много опити Нобелъ открилъ способа за служене съ нитроглицерина като избухливо вещество. Изнамѣрилъ е сжщо динамита и бездимни барутъ, които сж намѣрили голѣмо приложение въ военната индустрия. При единъ отъ неговитъ опити силна експлозия унищожила цѣлата му лаборатория.

Макаръ отъ изнамѣрванията си Нобелъ да забогатѣлъ извънредно много, той съзналъ, че съ откритията си не е допринесълъ нищо добро за човѣчеството и затова оставилъ цѣлото си грамадно състояние за раздаване на петъ годишни награди на тѣзи, които сж написали най-хубавата книга, която да въздействува на хората да станатъ по-добри и на тѣзи, които направятъ изобретения, отъ полза за човѣчеството.

ВЪ ПЛАНИНАТА

Да отидемъ въ планината! Стига въ тоя душненъ градъ! Тамъ простори необятни, тишина и благодать.

Тамъ поточето игриво — срѣдъ цвѣття лжкати. Чудни приказки гората непрекъснато шепти.

Тамо върхове, падини Богъ е щедро надарилъ, кътъ за отиди, кътъ за радостъ, вѣчно свежъ и вѣчно милъ.

Да отидемъ въ планината! тукъ е задуха и пекъ — отъ чукаритъ високи да погледнемъ отдалекъ.

Стилианъ Чилингировъ



си.

— Видѣхте ли, деца?

— Да, господинъ учителю!

— А сега ще видите на какво се е обърнало тебеширчето въ джеба на тоя магесникъ.

Учителътъ бръкна въ джеба на Милча и извади оттамъ едно назъбено колелце отъ будилникъ.

Цѣлата класна стая грѣмна отъ смѣхъ.

— Колелце отъ часовникъ! Колелце отъ будилникъ!

— Тишина, деца! — извика учителътъ. — Сега, Милчо Петровъ, взemi това колелце и го постави въ лѣвия си

джебъ!

Плахо, съ наведена глава, Милчо едва протегна рѣка, взе колелцето и го постави въ лѣвия си джебъ.

— Сега деца, — обади се учителътъ — видѣхте добре, нали?

— Да, господинъ учителю! Да, господинъ учителю!

— Сега пъкъ ще видиме на какво се е обърнало назъбеното колелце въ джеба на Милчо Петровъ!

Той бръкна въ лѣвия джебъ на Милча и измѣкна една мишка направена отъ кърпа...

Децата едва не изпопадаха отъ смѣхъ. А Милчо, цѣлъ за-

червенъ, не знаеше къде да си тури рѣцетъ и къде да гледа.

— Сега тишина, деца! — извика следъ малко учителътъ.

После се обърна къмъ Милча:

— Милчо Петровъ! Седни си на мѣстото!

И нищо повече не му каза. Но отъ тоя денъ нататкъ Милчо стана съвсемъ друго дете. Наедно съ отърсането на джебоветъ си отъ разнитъ дрънкулки, съ които размишваше класа, той като чели отърси веднажъ за винаги отъ себе си и всички лоши навици.

Дамянъ Калфовъ